

Ela

– GürhanGürses · 05 Ekim 2012

Bu bir aşk mektubudur.

Bunu kalben okuyanlar bu metinlerde gizli olan yaşları, sessiz olan fıganları, derin karanlıkları, kör sevdaları, bol hüznüleri, dar sevinçleri, küçük acıları, büyük darbeleri ta derinden hissedeceklerdir.

Sakın ola ki yaşım üstüne yaş, acım üstüne acı sarf etmeyin.

Onlar hususidir, şahsa özeldir.

Sadece okuyun ve duyun kâğıdın içine işleyen naleyi...

-Kahramanların kimseyle alakası yoktur.- Boşuna uğraşmayın kendinizle, belki de anlattığım sizsinizdir.

Ez cümle herkes kendisini bulsun.

Adını Ela koydum.

Aşkı kalbe bela... Gel dedim gelmedi, git dedim gitmedi. Öylece kalakaldı yüreğimde.

Çıkarsam bir bela çıkarsam bin... Bir diken gibi büyüdü içimde, büyüdü de battı, battı da kanattı hep.

Adını Ela koydum, bir su gibi aktı yüreğime, mevsimlerden yazdı, gönlüm sevda çölünde kurak mı kuraktı.

Kalemim bu aşkı yazdı.

Gönlüm buna razı oldu.

Azım çok oldu, nazım yok oldu.

Aşkı birazdı, nazı fazlaydı. İnsafı yoktu bana karşı, şefkati başkasınaydı.

"Ah Elam, başımın tatlı belası" dedim bir ara.

Ağzımda sakızdı, kalbimde telaş.

Çaresiz sevdim onu görür görmez.

Elaydı gözleri, belaydı sözleri. Gözlerine hayran oldum sözlerine kurban. Başka çıkarım yoktu bu aşkta, başka severim olamazdı asla!

Adını Ela koydum.

Aşkı bana sezaydı.

Ezası bana gıdaydı.

Lise aşkıydı belki de, belki de üniversite.

Zamanı mühim değildi, kalbim ona ayarlıydı. Bir infilak öncesine isabet ediyordu zaman, izbe bir mekâna konuk oluyordu gönlüm.

Zifiri bir yalnızlıkta içine düştüğüm, küfürlü bir kalabalıktı ortasında durduğum.

Ah Ela'm, başımın belası olacağını hesap edemedim.

Mekân varoşlardan bir varoş da olabilir, metropollerden bir metropol de. Kârı yok bu aşkta mekânın, kalbi bana oldu mekân! O da ahirde oldu yalan.

En tatlı sözleri fısıldadım kulağına.

En latif nazarları sarf eyledim uğruna.

Saba rüzgârı postacıım oldu, öpücüklerimi yolladım her sabah. Bülbül hanendem oldu nağmelerimi şakıdı her gün.

Yoluna yapraklar serdim sonbaharda, ilkbaharda yolunu gül eyledim. Gönlünü fethetmek üzere rakiplerle savaşa hazırlandım.

Ah Ela'm! Gözü belam! Aşkî ezam! Kaderi kazam!

İtiraf edemedim mahcubiyetimden kalbimde olanı, dökemedim uluorta gözlerinin ta içine gözlerimdeki nedensiz ışıltıyı, kulağının ta ortasına terennüm edemedim dilimdeki melodiyi...

Mektup yazdım kaç sayfa.

Yüreğimi döktüm kâğıda.

Ucunu yaktım gönlümün yanıklığına delil olsun diye.

Aşkımın ispatı olsun diye gözyaşlarımı döktüm mürekkebin üzerine.

Kaç bin sayfa yazdım sonra

Denizler mürekkep oldu, kurudu.

Ormanlar kâğıt oldu, tükendi.

Aşkım çoğaldı yazdıkça, yazdıkça aşkım yüceldi.

Yanıt geldi bir kış günü: "Seviyorsan eğer cenge çıkarsın uğruma" diye.

Elasına vurgun olduğum, belasına meftun olduğum, kadasına sermest olduğum, varlığına şad olduğum, yokluğuna naşad olduğum diye tatlı ve süslü sözlerle onun gönlüne tuzak kurup yüreğini ele geçirmeye çalıştım. Olmadı.

Lakin o savaşarak teslim olmak istiyordu.

Zordu Ela, düşündüm bir an, onsuzluk pis kordu. Kabul ettim isteğini.

Ya fatihi olacaktım onun, ya da uğruna öleni... İkisi de kutsaldı nazarımda, tercihim ondan yanaydı.

Bu bir aşk savaşıydı, yürek istilasıydı. İsteyeni çoktu, savaşanı pekti.

Oysa kaderi tekti. Ya nasip diye celallendim bir vakit, aşka kanat çırpıttım.

Zırhlarımı giyindim sözlerimden, şiirlerimi döşedim dizelerimden, kılıçlarımı aldım kirpiklerinden, yayımı çektim kaşlarından.

Bu savaş ilanıydı ele güne karşı.

İlk ben ulaşacaktım kalbine.

Ulubatlı Hasan gibi ilk ben diyecektim aşk bayrağımı yüreğinin surlarına.

Başladı savaş, güllerden bülbüllerden ordular kurdum.

Kokusu üzerine sindi güllerin, sesi yüreğine dokundu bülbüllerin.

Şiirlerden oklar attım. Yüreğine isabet etti dizelerim.

Tam kazandım derken hoyrat bir el uzandı canıma.

Rakip mi desem, düşman mı desem, ağyar mı desem bilmiyorum.

Gül demetiyle tozumu aldı, aşk narıyla canımı yaktı. Saçlarına doladı beni aşkın vurdu da vurdu duvara.

Sonracığıma bir savurdu ki beni saba yeli dahi kâr etmedi. Kendimi Kaf Dağı'nda buldum.

Kendime geldim ki ne geleyim!

Yoklardayım, uzaklardayım, bilinmezlerdeyim, gaiplerdeyim.

Bir ah çektim ki ortalığı küle çevirdim, bir bakış attım ki ormanı köze döndürdüm. Bir kazma vurdum ki

dağı düze çevirdim. Çölü vahaya benzettim. Köleyi efendi yaptım, efendiyi köle... Bir onu bulamadım, bir onu göremedim sonra.
Memleketime geldim.
Yıllar geçti.
Onu varda aradım yokta buldum sonra ortadan kayboldum.
Duma duma dum.